

[Aksel Møller.]

partier om det rigtige i at foretage noget andet end det, regeringspartierne har foreslået, er betingelsen til stede for at få ændringer. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Naturligvis!). Naturligvis, siger den højtærede statsminister. Mener den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke det samme? Mener den højtærede økonomiminister det samme? I så fald er der meget små udsigter for det udvalgsarbejde, der forestår. Vi har ikke noget ønske om at være medregenter, hvis vi ikke føler os overbevist om, at det arbejde, som udføres, altså de beslutninger, som tages, virkelig er af en sådan karakter, at de kan klare Danmarks økonomiske vanskeligheder og ikke rendes over ende af nye udgifter kort efter eller ved gennemførelse af eksperimenter, hvis virkninger vi ikke kender noget til.

Jeg har set den mærkelige tanke om frivillig grundskyld sat i verden. Det bliver helt spændende engang at se, hvad den indeholder. Noget kunne tyde på, at den frivillige grundskyld skulle finansieres ved en formueafgift. Ak ja, når man ved, at det er opsparingen i dette land, der er for lille, vær så god, så er det nok den rigtige vej at true befolkningen med en ny formueafgift. Jeg har også forstået, at der var den mulighed, at man kunne finansiere den frivillige grundskyld ved, at staten ud af sit såkaldte kapitalbudget — der findes ikke noget med så stort et hul i som statens kapitalbudget — kunne udrede de beløb, som indløsning af grundværdien betinger. Hvis man gør noget lignende, risikerer man at sætte nøjagtig den samme udvikling i gang, som man satte i gang i 1946 med boligstøtteloven, et stadigt, stort og vedvarende pres på statens forpligtelse til at fremskaffe kapital. Jeg advarer bare. Jeg tror nu heller ikke, det går så galt, for jeg tror såmænd ikke, at det er alvor, at retsforbundet skal have lov til at få gennemført fuld grundskyld. Det ville i alt fald overraske mig. Jeg kender jo den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard, og jeg er selvfølgelig i de sidste dage blevet skuffet over, hvor meget galskab man kan få ham med til, men jeg tror, der vil være en grænse.

Vi tror ikke på, at de forslag, regeringen har fremsat, vil hjælpe. Vi tror oven i købet,

at disse forslag i virkeligheden forfølger andre hensigter end blot at bekæmpe valutakrisen. Det, der for os er så karakteristisk ved situationen, er, at en mægtig del af samfundets opsparing, hvis forslaget om tvangsopsparing gennemføres, skal overføres til staten. Jeg ved godt, at hurtige indgreb er nødvendigt. Jeg gør opmærksom på, at det vidste vi også før valget, og det sagde vi. Vi talte om nødvendigheden af, at der blev grebet ind over for landets valutanoed inden Skt. Hans. Regeringen havde sværere ved at se denne valutanoed. Regeringen var optaget af at fortælle os om den beskæftigelse, der var steget, om den produktion, der var blevet forøget, og om den eksport, som var vokset, men den var ikke optaget af at fortælle befolkningen, at der samtidig dermed var et kolossalt aftræk over importen på fremmed valuta. Hvad foreslår så regeringen? Forslag, høje ting, som er af samme karakter som dem, vi har kendt fra 1950 frem til i dag, bare hårdere, mere ensidige, mere fjendtlige over for produktion og opsparing. Det er det, den høje regerings forslag går ud på.

Jeg vil gerne have lov til at give den danske befolkning en undskyldning for, at mit parti i fjor stemte for, at 30 pct. af merindtægt ikke skulle beskattes. Hvis det har betydet, at nogle mennesker er blevet lokket til at gøre en ekstraordinær arbejdsindsats for at vinde fordelen ved denne bestemmelse, er det beklageligt, for nu er den taget af bordet igen. Det er i det hele taget en af de mest fundamentale fejl ved det regeringsarbejde, vi har oplevet gennem de senere år, at regeringen ligesom foregøgler folk, at den vil være venlig over for en forøget arbejdsindsats og en større opsparing, men når den skal til at handle, handler den stik imod, hvad den har foregøglet folk. Hvordan skal folk få tillid til, at det gælder om at gøre opsparingen større her i dette land, når stillingen åbenbart er den, at regeringen gør, hvad den kan for at forhindre opsparing? Tvangslånet, udbyttebegrænsningen er to karakteristiske eksempler på det.

Ja men der er jo det, som regeringen forhåbentlig har overset, og som kloge folk inden for regeringen formentlig kan overbevise den om, at denne fremgangsmåde er ensbetydende med produktionens stagna-